

Забужко Оксана Стефанівна

Життєпис

Українська письменниця – прозаїк і поет. Народилася 19 вересня 1960 року в Луцьку в родині філологів. 1968 року переїхала з батьками до Києва. Друкуватися в літературній періодиці почала з 1972 року (писала вірші).

Закінчила: київську середню школу №82 (1977), філософський факультет Київського університету імені Шевченка (1982) та аспірантуру при кафедрі етики і естетики цього ж університету (1986). 1987 року захистила дисертацію "Естетична природа лірики як роду мистецтва" на звання кандидата філософських наук.

В 1986-1988 роках викладала естетику та історію культури в Київській консерваторії ім.Чайковського. З 1988-го — співробітник Інституту філософії Академії Наук України. В 1992-1994 роках перебувала в університетах США (Пенсильванському, Гарвардському, Пітсбурзькому) як "запрошений письменник" та Фулбрайтівський стипендіат. Від 1996 року, коли було видано "Польові дослідження з українського сексу" в Україні та "A Kingdom of Fallen Statues" у Канаді, провадить кар'єру професійного літератора. Багато подорожує. Має низку громадських навантажень — віце-президент Українського ПЕН-центру, член Наглядової Ради Міжнародного Фонду "Відродження", член багатьох редколегій, журі, конкурсних комітетів в Україні та за кордоном.

Є автором поетичних збірок "Травневий іній" (1985), "Диригент останньої стрічки" (1990), "Автостоп" (1994), "A Kingdom of Fallen Statues" (1996), "Новий закон Архімеда. Вибрані вірші" (2000), "Друга спроба: Вибране" (2005); прозових творів "Інопланетянка" (1992), "Польові дослідження з українського сексу" (1996), "Казка про калинову сопілку" (2000), "Сестро, сестро (повісті й оповідання) (2003), "Музей покинутих секретів" (2009).